

„Protože mě sakra nikdy nenakrmíš.“ Odhodil jsem joystick stranou a rozzlobeně se na ni podíval.

„Vždyť je ti nějakých deset nebo jedenáct, Samueli! Udělej si sendvič.“

Bylo mi devět a byl jsem podvyživený. Měla ovšem pravdu, mohl jsem si udělat sendvič. Jenže to by se na něj v domě musely nacházet nějaké suroviny. V domě nebylo ani koření a dochucovala, jenom drogy a dost chlastu, aby to naplnilo řeku Charles River.

Ne že by na tom Cat záleželo. Byla vzteky nepřičetná, protože když mě večer nechala bez dohledu, ukradl jsem jí kokain, prodal ho nějakým mafiánům u nás v ulici a peníze pak použil na čtyři McMeals a pistolku Nerf.

O mou výchovu se starala babička Maria. Bydlela s námi a měla dvě práce, aby nás finančně podporovala. Catalina stála v pozadí jako nějaký kus nábytku. Byla tam, ale ve skutečnosti jako kdyby nebyla. Žili jsme pod jednou střechou, nicméně se odstěhovala pokaždé, když některého ze svých milenců zpracovala natolik, aby k němu mohla jít bydlet. Trávila čas v léčebnách, chodila se ženatými muži a nějak schrástila peníze na drahé kabelky a boty. Děti ve škole mi neustále vykládaly, jak jejich tátové říkají o Cat, že zná tvar každé matrace v místním Motelu 6, a přestože jsem si nebyl jistý, co to znamená, věděl jsem, že nic dobrého to není.

Jednou jsem zaslechl, jak jí strýček Troy říká: „Cat, on krucinál není Hamptons. Nemůžeš ho navštěvovat pravidelně, jen když je zrovna fajn počasí.“

Catalina mu odsekla, ať zavře klapačku. A také mu řekla, že jsem ta největší chyba, kterou udělala, když byla sjetá.

Ten den mě vyloučili. Zmlátil jsem Neila DeMarca, když řekl, že se jeho táta s mámou rozvádějí kvůli mé mámě.

„Tvoje máma je coura a já se teď musím stěhovat do menšího domu! Nenávidím tě!“

Než jsem s ním skončil, dal jsem mu další důvod mě nenávidět. Takový, který si bude pamatovat navždycky, protože jsem mu trochu upravil fasádu.

Když mě Cat vyzvedla, ječela na mě, že by mi zprasil obličej stejně, jako jsem to udělal Neilovi, ale nestálo jí to za to, aby si zničila nové nehty. Sotva jsem ji slyšel. Všechno jsem měl v hlavě oteklé ze rvačky i z myšlenek, z nichž mi třeštila hlava.

Věděl jsem ale, že by mě na urgentní péči stejně nevzala, tak jsem si nestěžoval.

„Celý náš?“ Teta Sparrow zúžila zelené oči na Catalinu. „O čem to mluvíš? Dneska Sama mít nemáme.“

Teta Sparrow měla zrzavé vlasy, pihy a tělo jako strašák, jen kost a kůže. Nebyla tak hezká jako Catalina, ale miloval jsem ji víc.

Cat protočila oči a kopla před sebe sportovní tašku s mými věcmi. Ta narazila strýčkovi Troyovi do holeně.

„Nepředstírejte, že jste o to celou dobu nestáli. Bere te ho na rodinné dovolené, má tady pokoj a všichni chodíte na jeho fotbalové zápasy. Jistě bys ho i kojila, kdybys měla nějaký kozy, což bohužel nemáš.“ Catalina přejela očima Sparrow. „Vždycky jsi ho chtěla. Doplní vaši nudnou rodinku s vaší nudnou dcerunkou. Tak to máte šťastný den, protože ten pitomeček je oficiálně váš.“

Ztěžka jsem polkl a civěl na plochou obrazovku za ramenem Sparrow. Jejich obývací pokoj byl jeden velký chaos. Ale příjemný. Všude se povalovaly hračky, růžové huňaté dečky a taky tam byla fialová třpytivá koloběžka. Na obrazovce běžela *Rebelka*, oblíbený film Sailor. Nejspíš už spala.